
1634

Dr. John Morgan

with the Respectfull Compliments

of the Author.

TENTAMEN MEDICUM

INAUGURALE,

DE

SCARLATINA CYNANCHICA,

QUOD,

SUB MODERAMINE VIRI ADMODUM REVERENDI

JOHANNIS EWING, S. S. T. P.

UNIVERSITATIS PENNSYLVANIENSIS PRÆFECTI;

EX CURATORUM PERILLUSTRIUM auctoritate,

NEC NON

AMPLISSIMÆ FACULTATIS DECRETO,

DEO MAXIMO ANNUENTE,

PRO GRADU DOCTORIS

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJECTAM SUSTINUIT

NICOLAUS BAKER WATERS, M. B.

PENNSYLVANIENSIS,

SOC. MEDIC. AMERICAN. SOC. HONORAR.

AD DIEM 30 JULII, HORA LOCOQUE SOLITIS.

John Redman Coxe

On ne doit admettre en Medecine, que des Principes aussi surs que les choses dont les Sens nous demontrent l'evidence.

SAUVAGES.

PHILADELPHIÆ:

TYPIS GULIELMI YOUNG.

M.DCC.LXXXVIII.

VIRIS HONORATISSIMIS,

ARMIGERO

DAVID RITTENHOUSE, A. M.

SOCIETATIS PHILOSOPH. AMERIC. PRO-PRÆSIDI,

UNIVERSITATIS PENNSYLVAN. E CURATORIBUS

Artium Mechanicarum Scientiarumque, Aſtronomiæ præcipue, fama admodum perito,

REIPUBLICÆ THESAURARIO INTEGERRIMO,

OB INGENIUM PRÆCELLENS VIRTUTESQUE EGREGIAS

ADMIRATIONEM AMOREMQUE OMNIUM QUIBUSCUM VERSATUR ADEPTO;

JOHANNI MORGAN, M. D.

Societ. Regal. Londin.

Colleg. Medicor. Edinburg. et Philad. Sodali,

Nec non

Londini Permiſſo,

Theoriæ et Praxeos Medecinæ in Univerſit. Profeſſori,

Cujus maxima eruditio et animi vis

Merito

Summos Medecinæ honores in Europa et America

Conciliaverunt;

NEC NON

GULIELMO W. SMITH, M. B.

SOCIETAT. PHILOSOPH. AMERIC. SOC.

ET

COLLEG. MEDICOR. PHILADELPH. SODALI,

PRÆCEPTORI OLIM ADMODUM COLENDO;

DENIQUE

AVUNCULO SUO CHARISSIMO

GULIELMO BAKER,

MARYLANDIÆ,

Medico Præstantissimo,

Suo primis Medecinæ elementis Instructori dignissimo;

Grati Animi Tesseram,

Ob plurima beneficia et amicitiæ testimonia,

Has Medecinæ Primitias

DICARE VOLUIT

AUCTOR

TENTAMEN MEDICUM

INAUGURALE.

HUJUS almæ matris legibus obtemperaturus, quæ omnibus honores medecinæ ambientibus, curriculo ſtudiorum academicorum rite peracto, exigit, prælectiones profeſſorum ſingulas coluiſſe, et Philoſophia naturali et Pharmaceutices ſcientia prius ſatis eſſe verſatos, comprobaſſe, quam primum gradum nempe baccalaurelem conſecuturos; deinde, per ſpatium debitum ad doctrinam promovendam, ſtudiis incubuiſſe, et ſpecimen aliquod ſtudiorum publici juris facere, ut gradu doctoratus magis honorando merito dignarentur, de Scarlatina cynanchica diſſerere volui; ſed, prorſus inexpertus in publicum opera edendi, ſcriptorem ſollicitus ago—mos enim id poſtulat. Ideoque non ſine aliquo timore, hoc mihi arduum opus, eo quo par eſt obſequio, innixus benevolentiæ eruditorum, ſi non laudes, ſaltem liberioum artium gnaris veniam me impetraturum ſpero.

Ad formam diſſertationum uſitatiorem minus advertens, quæ viſa eſt optima, elegi. Parum de modo quo cauſæ & remedia effectus edunt dixi, quatenus plerum-

que vel maxime ingenuos viros latente—Culpæ mihi non vertetur, opinor, ſi ſolummodo, quæ obſervatione ſcriptorum atque amicorum, cognita ſunt facta, & quæ ipſe obſervaverim, trado——Parcius auctores citaviſſe, mihi facile condonabitur; plurimos conſului, præ cæteris Withering et Smith. Pauca, quæ non aliunde inveniri queant, proferre confiteor.

Scarlatinam ortum duxiſſe intra 180 annos opinio communis; ſed quæ pagin. 14to. dicta ſunt, et quæ hujus cum cynanche maligna ſimilitudinem indicant, veriſimiliter eam ante hoc tempus viſam argumento ſunt. Cynanche maligna enim juxta ſententiam multorum, Hippocrati bene cognita fuit: etſi alii credunt, non viſam fuiſſe ante prioris ſeculi initium.

Phænomenis adeo diverſis ſtipatur Scarlatina, ut in Noſologia Cl. Boiſſier de Sauvages ejus ſex ſpecies enumeraverit. Cl. Cullen rectius duas eſſe contendit, ſcilicet, Scarlatinam ſimplicem et Scarlatinam cynanchicam. Simplex epidemica vix ulli præter Ill. Sydenham viſa eſt. Raro occurrit. Leviores Cynanchicæ impetus pro Scarlatina ſimplici quibuſdam medicis, minus accurate, aliquando habitos eſſe mihi videtur. Scarlatina ſimplex morbus maxime levis, et eam ſublevando, niſi Regimine idoneo, ut plurimum nihilo opus eſt. Speciem ſolummodo hic tractandam exiſtimavi, quæ a plerisque Scarlatinæ anginoſæ nomen audit. Cl. Cullen Scarlatinam Cynanchicam, Huxhamius Febrem anginoſam & Febrem ſcarlatinam, Schultzius purpuram epidemicam

malignam appellat. Mortonius, eam morbillorum ſpeciem eſſe putans, morbillos confluentes vocat. Gallis dicitur Fievre rouge & Scarlatine angineuſe—Anglis nominatur Scarlet Fever & Sore Throat. Apud noſtrates nonnunquam nomen habet the Raſh Fever vel Hives.

Nomen a Culleno impoſitum ejuſque definitio nonnihil mutata, ad frequentiorem morbi aſpectum clarius deſignandum, præ cæteris mihi arridet. Hiſtoriam morbi indicare has mutationes haud eſſe ineptas opinor.

"Scarlatina cynanchica. Pyrexia contagioſa, tonſillas et membranam faucium mucoſam afficiens tumore, rubore, dolore et cruſtis mucoſis, coloris albeſcentis, interdum cineritii, ſerpentibus et ulcera ſæpe tegentibus. Deglutitio et ſpiratio difficiles, cum anguſtiæ in faucibus ſenſu."

"Tertio quartove plerumque die, facies aliquantum tumens, ſimul in cute paſſim rubor floridus, maculis amplis tandem coaleſcentibus, et poſt tres dies in ſquamulas furfuraceas abeuntibus, ſupervenientibus dein ſæpe debilitatis variis ſymptomatibus, præcipue anaſarca."

Teſtantibus pleriſque ſcriptoribus morbus maxime æſtate & autumno graſſatur. Culleno quidem auctore in Scotia plerumque incipiente hyeme apparuit, & per eam duravit. Huxhamius vero, Sauvageſius, Withering aliique plurimi vere finiente incipere, æſtate & autumno perdurare & tunc ceſſare, teſtantur.

Cl. Smith, qui aeris temperiem ad morbos epidemi

eos producendos idoneam multis annis attente conſideravit, huic favet ſententiæ; temperiem cœli ſiccam longius durantem, an calida an frigida ſit, cui ſuccedit humida, eum aeris ſtatum producere, quo morbi epidemici, ideoque etiam Scarlatina, maxime graſſantur. Res ita ſe habuit quando Scarlatina Londini fuit anno 1736. Huxhamio teſtante ſæpius temperie humida viſa eſt. Morbo in urbe Birmingham anno 1778 ſæviente, temperies cæli fuit ſiccior, ut etiam hyems & ver quæ præcedebant. Tempeſtas ~~frigida calidiori~~ mox oborta morbi malignitatem auxit.

Infantes inter ſecundum & octavum annum, præcipue ſexus ſequioris, maxime infeſtantur; et ex illis ætatem adultam adeptis, potiſſimum fæminæ. Adulti imbecillioris corporis magis afficiuntur. Londini mediocris cives ſortis maxime occupavit: pauperum magnatumque pauci infeſtabantur. Infantuli raro affliguntur. Homines loca inferiora, humida & arctiora habitantes magis morbo patent, quam qui locis ſiccis, excelſis, aereque perflatis degunt.

Nonne hæc, corporis imbecillitatem ad Scarlatinam prædisponere, teſtantur?

Tempus inter contagium receptum et morbum apparentem non ſemper idem eſt. Interdum videtur fuiſſe quatuor dierum ſpatium. In pluribus longius fuit; & nonnunquam in domo vel veſtitu manſiſſe poſt ſanatam familiam aliquot hebdomadas conſtat. Illos in quibus morbus ſe nondum oſtendit, aliis communicare

~ calida frigidiori

posse existimatum est, ut etiam de aliis morbis contagiosis nonnullis, præsertim Rubeola: sed hæc res videtur esse maxime obscura.

Conspectum morbi clariorem, primum descriptio solitorum, deinde infrequentiorum symptomatum dabit.

Signa morbi accessum indicantia ut plurimum morborum febrilium adventum comitantur; sunt, pallor, facies mœsta, languor, lassitudo & horripilatio, cui succedunt caloris sensus: hos sequitur capitis dolor levis, molestiæ in faucibus sensus, earumque rubor & forsan tumor. Angustiæ in cervice & scapulis sensus percipitur. Pulsus nonnihil a statu naturali variat. Inquietudo, noctu potissimum, fastidium cibi & nausea succedunt. Ita res evadunt sæpe pluribus diebus, ubi, sæpissime etiam secundo die, nausea et vomitus ægrum afflictant. Vomitus hoc tempore fere semper adest, adeo ut morbi formati signum pathognomicum esse videatur. Tumor tonsillarum, doloris et angustiæ in faucibus sensus augentur; sæpe etiam molestia dolorque in deglutiendo sentitur. Fit secretio ex locis inflammatis, quæ muco albido, viscido teguntur. Respiratio fit difficilis et brevis; suspiria crebra; pulsus frequens & plenior, maxime vesperi; quo tempore quidem symptomata omnia evadunt pejora. Cutis est calida et sicca; dolores pungentes in pluribus corporis locis ægrum infestant. Sitis ut plurimum magna est; nausea vero obstat quo minus hæc bibendo levior reddatur: noctu inquietudo somnum impedit.

Tertio quartove die evidens tumor & rubor faciei apparent, quæ ſenſim totum corpus occupant. Corpus hoc tempore ſpeciem habet, quaſi vinum Oportenſe ſuper illud effunderetur, aut, ut aliis placet, cancro cocto colore ſimillimum eſt. Preſſione evaneſcit rubor, qua remota ſtatim redit. Cutis ut plurimum lævis eſt—Oculi rubent & inflammantur; delirium mentem ſæpe occupat, cujus gradus oculorum inflammationi coæquatur; & nonnunquam adeſt coma. Tonſillæ maxime tument; rubor, & forſan aliquid tumoris, faucibus, palato linguæque inſidet.

Linguæ depreſſio ad gutturis ſtatum videndum plus doloris quam in aliis anginæ ſpeciebus, ubi inflammatio etiam major fuiſſe videtur, afferre, dicitur.

Tribus diebus poſt eruptionem ad acmen venit; tunc rubor decreſcere incipit——Eruptione declinante, videtur, faucium affectionem gradu auctam fuiſſe. Ulcera in pluribus earum locis formantur, quorum acceſſum crebrius oſtendunt maculæ purpuraceæ definitæ et ſæpe cruſta ſubalbida vel cineritia teguntur——Vocis magna mutatio ſæpe evenit.

Die quinto, anginæ ſymptomata gradum ſummum attigerunt: ſpecies coccinea, aut ut vulgo dicitur Scarlatina fit ſubnigra, ſquamulæque furfuraceæ formantur et decidunt: una cum his, aut paulo poſt, tota ſæpe decidit epidermis, & ungues nonnunquam. Pulſus fit parvus, celer et debilis; urina parca eſt; & plurimum muci ex membrana Schneideriana ſeparatur, unde fit largus ex

ore & naribus fluxus, interdum cum ſanguine coagulato: inferior naſi pars labiumque ſuperius interdum inflammantur & excoriantur ob deſtillationem ex naribus.

Hoc tempore ſymptomata plerumque fiunt leviora, ulcera ſanantur, tumores evaneſcunt, & ægro ſenſim reſtituuntur cibi appetentia & robur.

Sæpenumero autem, ubi nihil periculi eſſe nemo non cenſeret, id eſt, decimo vel etiam quinto decimo poſt febrem ceſſatam die, varia imbecillitatis ſigna, ægrum, nil tale ſuſpicantem, pene obruunt: artuum rigor, pulſus celer, inquietudo, ſomnus turbatus, aliaque ſumptomata debilitatem irritationemque indicantia eveniunt, quibus non raro ſuccedunt varia Hydropis genera.

Aere frigido, tuſſi ſæpe comitatur; color coccineus minus durans eſt; circa tempus morbi declenſionis artus & facies nonnunquam vehementi dolore, & etiam tumore affliƈtantur; arteriæ pulſus edunt duros & celeres, aliquando 130, vel etiam 140, ſpatio minuti; ſanguis ſuperficiem coriaceam oſtendit; ſpiratio & deglutitio ſunt difficiles; vomendi conatus dolentes; dolores curſum tubæ Euſtachianæ ſequentes, & glandularum parotidarum, mammariarum aliarumque partium tumores, quos haud raro ſequuntur abſceſſus.

Hi ægri fere omnes ſanitatem recuperaverunt, & hæc ſymptomata ex tempeſtate frigidiore ortum duxiſſe veriſimile eſt.

Infrequentior morbi forma nunc restat describenda.

In nonnullis, præsertim pueris, delirium interdum paucis post accessum horis evenit; cutis validum caloris sensum tactu ostendit; maculæ primo secundove die erumpunt, & hi fato cedunt tertio. In aliis quarto quintove die, aut etiam antea fatuitas quædam mentem occupat: pulsus fit celer, debilis, nec servat modum, nonnunquam etiam vix potest percipi; calor febrilis extrema relinquit, & corporis superficies videtur ac si sanguis aqua mistus sub cutem effusus esset; cutis tactui arida & flaccida: lingua et os arent & nigrum colorem induunt; labia livida & fissa sunt; oculi quasi immobiles & orbitis immersi apparent; fastidium cibi & spiratio difficilis his se accingunt.

His signis, æger infelix haud raro spatio 24 aut 36 horarum, auram vitalem carpere cessat. Interdum largo e naribus, auribus & ore materiæ subnigræ fluxu morbus morte aut debilitate mutatur. Ex hac debilitate haud facile emergit æger. Perfectæ aetatis hominibus febris maxima, delirium & alvi fluxus, paucis diebus, mortem inferunt.

In quibusdam, præcipue antea imbecillibus, ex qualibet causa, morbus undecim vel etiam plures dies durat; guttur paulum afficitur & febris typhodes est. Oculi æqualiter rubent & lucent; maculæ lividæ in multis corporis partibus videntur. Fiunt inquieti, & potum avidissime expetunt, quo dato ex ore effluere sinunt, aut etiam expuunt; & iterum ut bibant rogati, iras-

cuntur. Interdum nulla visa est eruptio; sæpe autem, primis diebus apparet & regulis caret: maxima debilitas & ad pleraque corporis officia peragenda sensus imminutus.

Multi horum pereunt, & qui morte evadunt imbeciles maxime sunt, & a fatuis non multum discriminis habent. Hæc mentis & corporis imbecillitas tempore solum & cura rerum non naturalium tollitur.

Qui angina tantum laboraverant, paulo post, eruptione coccinea affecti sunt; in aliis non visa est nisi post aliquos annos; Contra, quos eruptio sola male habuit, angina vario temporis intervallo invasit.

Trismus accidit & fuit lethalis. Signior Brogiani Hydrophobiam symptomaticam interdum observavit. Artuum paralysis nonnunquam secuta est.

Vere & æstate anni 1787, ut etiam vere & incipiente æstate hujus anni, labii superioris tumor, aliquando etiam inferioris, ad genas & palpebras extendens, nonnunquam ophthalmia comitante subito orta, sæpius in hac urbe observatus est. Nonne hic a viro Scarlatinam gignente originem habet? Annon hoc ex diversorum morborum varietate confirmatum esse videtur? Hoc verisimile videtur cel. Professori nostro Rush, cujus mens acuta & capacissima humano generi plurimum boni attulit, et cui multum debeo.

Papularum species non semper eadem est: interdum Variolis simillimæ fuerunt; alias, papulæ minutæ per totum corpus dispersæ fuere. Nonnunquam eruptio speciem miliariæ albæ habuit, & papulæ incisæ ex aere epidermidem elevante esse ortæ videntur.

Materies Scarlatinam cynanchicam gignens, procul dubio eſt quædam ſui generis contagio, corpori humano, interveniente aere, applicita. Ejus indolem prorſus ignoramus. An ex ſeminibus animatis, ſpeciem multiplicandi poteſtatem habentibus conſtat, an ex fermentatione oritur, aut quid aliud ſit, nos, maxime credendum eſt, ſemper latebit. Primo, illam guttur inflammare haud eſt dubium; ulcera, & aliæ gutturis affectiones, ſunt ſequelæ maxime naturales. An eruptio ſit Cynanches ſymptoma, an ex viro corporis ſuperficiei applicito oriatur, non videtur magni eſſe momenti, neque dignum inveſtigatione, etiamſi hoc obfirmatum eſſet. Hæc contagio ſe non longe extendit; in hoc ſimile eſt contagioni morbum gignenti a Corteſio Melitenſi deſcriptum quem ipſe anginam malignam vocat; a quo dicitur non impertiri niſi ſpiritu aut ſectione corporum eo mortuorum. Morbum in hac urbe octodecim menſes obſervavi; et in hoc tempore, mihi perſuaſum eſt, non plures quam 40 vel 50 domos occupaſſe. Hujus contagionis effectus, aut ut aliter dicam, morbi varieetates ex habitu corporum eo afflictorum, ex cœlo, & anni tempeſtate oriri videntur.

Morbos, a quibus Scarlatina cynanchica ægrius diſcerni poteſt, ſcriptores aiunt eſſe Rubeolam et cynanchen malignam—

A Rubeola nonnunquam haud facile diſcernitur Scarlatina. Pleriſque de hac re ſcriptoribus videtur, hos morbos non poſſe non diſtingui: mihi multa ſunt exempla cognita inter vulgus erroris maximi de hac re facti.

Cl. Smith dicit, ex mortuorum catalogis patere, 793 Rubeola obiiſſe Londini anno 1786, et teſtatur Rubeolam Londini eo anno vix eſſe viſam. Medicus hujus urbis cujus experientia & judicium mihi ſatis cognita ſunt, ingenue confeſſus eſt, nonnunquam ſe (aliquantiſper) non poſſe dicere an æger Rubeola an Scarlatina laboraret.

Rubeolam palati tonſillarumque inflammatione ſtipatam eſſe conſtat. Tempus non eſt certum inter catarrhalia ſigna et papularum eruptionem, plerumque a primo ad decimum quartum diem. Scarlatinæ cynanchicæ ferme præcedunt ſolita Rubeolæ catarrhalia Symptomata, et interdum Peripneumonia comitatur. Tum maxime ſagax et peritus medicus errare poteſt. Sed ſæpiſſime, attente contemplando utriuſque morbi ſigna diagnoſtica, diſcerni poſſunt. Catarrhi ſigna Rubeolæ eruptioni præcedentia, eorum abſentia in Scarlatina cynanchica ; angina Scarlatinam comitans, & ejus defectus in Rubeola, ut plurimum utrumque morbum ad amuſſim deſignant. Porro, alterius morbi epidemici frequentia utrumque indicat.

Caſum ſequentem adduco potiſſimum, ut eorum, per aliquod tempus, ſimilitudo oſtendatur.

Vigeſimo ſecundo die Julii anno 1787 opem imploravit meam pater puellæ quinque annorum, qui dixit illam laborare morbo, quem appellavit the Hives. Erat ſpirandi difficultas & pulſus celer & plenus, corporis ſuperficies tumida et rubra apparuit, et plurimis minu

tis papulis occupata fuit, quæ maximum pruritum excitabant. Aliquid moleſtiæ in inferiore gutturis parte perceptum fuit, tumor vero nullus; oculi fuerunt rubri & lachrymis pleni; tenuis e naribus effluxit mucus; adfuit etiam tuſſis ſicca, frequens. Eruptio die priore ſe oſtendit, et Febris 20mo die veſpere. Pluribus diebus antea, Epiphora, Coryza, Tuſſiſque ſicca ſe oſtendebant. Tartarus emeticus adhibitus fuit parvis doſibus ut vomitum excitaret et nauſeam ſuſtentaret. 23tio. Tartaro dato ægra vomuit & pluries ſoluta fuit alvus: unde omnia ſymptomata leviora facta; miſtura oleaginoſa ad Tuſſim præſcripta eſt. Tartarus parva doſi adhibitus fuit. Febris adhuc manſit plurima. Die 24to eruptio decedere cœpit; corpus adhuc tumidum fuit; Febris levis; Tartarus omiſſus. Continuata fuit miſtura. 25to. Cutis cœpit fieri ſubnigra; ſymptomata omnia leviſſima præter Coryzam. 26to. Coryza adhuc gravis; tuſſis minima. Squamulæ furfuraceæ corpore undique decidunt. 27mo. Coryza & Tuſſis minores. 28vo. Tuſſis & Coryza fere nulla; tumor adhuc in cruribus: hic parva mercurii dulcis doſi ſublatus eſt, & paucis diebus ægra convaleſcere cœpit, aliquantula debilitate ſola reſtante.

A nuperis ſcriptoribus ſæpius agitatum eſt an Scarlatina cynanchica & cynanche maligna ex eodem contagio oriantur: ſed hujus contentionis parvus fuit fructus, utcunque res ſit, ſæpe ſymptomata utriuſque prorſus eadem ſunt & medendi methodus nihil variat.

Cynanche maligna autumno ſæpiſſime apparet, præ-

ſertim tempeſtate humida: Infantes præcipue invadit et mediæ ætatis homines imbecillioris & laxi corporis habitus, omnium vero maxime eos qui in depreſſis humidiſque locis degunt; eruptio 2do, 3tio, 4tove die ſe oſtendit, & aliis ſymptomatibus nihil levaminis affert; contra, ſæpe paulo poſt creſcunt ſymptomata. Signa interdum adſunt inflammatoria, & cum purgantibus adhibetur venæſectio; ſæpius vero unumquodque ſignum debilitatem & putredinem demonſtrat, & remediis ad has tollendas aptis, ſanatur æger.

Hæc eſſe vera teſtes ſunt de hac re ſcriptores, & præſertim Heredia, Severinus, Huxham, Fothergill & Johnſtone; conferamus igitur hæc hiſtoriæ & medelis ſcarlatinæ in multis caſibus, et veriſimillimum erit, eos non omnino diverſos eſſe morbos; & eorum diverſitatem ad cœlum, anni tempeſtatem, corporis habitum aut vitæ commoda varia referendam eſſe.

Sæpiſſime accidit ut maxima familiæ pars ſcarlatina mitiſſima laboraverit, & hic aut alter, omnia cynanches malignæ ſigna oſtenderit.

Æque diſtingueremus variolas diſtinctas a confluentibus, aut morbillos diatheſi inflammatoria aut putrida ſtipatos.

An morbo ſanitate aut morte finis imponetur, ex ſignis ſtatum inflammatorium, debilitatem aut putredinem indicantibus, judicandum eſt. Imbecillitatis, putredinisque ſigna maximum periculum ſecum habent. Hæc

enumerare maxime ſupervacaneum eſſet: videtur eſſe ſatis, ſi ad hæc ut in morbi hiſtoria deſcriptæ ſunt referamus; & hoc facilius, quia morborum prognoſis ut plurimum maxime eſt incerta.

Remedia aliis morbis epidemicis prævenientia hic fruſtra ad labem depellendam tentata ſunt. Herba nicotiana, acetum, Camphora, Chincona & vinum nihil profuerunt. Rad. Rhæi in aliquot granorum doſi teſtante Smith interdum uſui fuiſſe videtur: infectione evidenter recepta bonos præſtitit effectus, quo vis morbi minuebatur. Alii narium oriſque mucum ſæpe evacuandum eſſe cenſent, & Emeticum adhibendum ſi contagium receptum eſſe conſtat; operatione peracta, æger ſe lecto conferat, & ſerum lactis adjuncto ſpiritu cornu cervi bibat.

Remedia ad morbos depellendos, interdum hypotheſibus potius quam ratione et experientia nituntur. Unde fitut medici clariſſimi etiam maxime contraria medicamenta eidem morbo adhibuerunt. Varia fuit Scarlatinæ curatio; ſed, quod humano generi feliciſſimum eſt, iſte morbus ſæpe extitit adeo levis, ut omnigena curatio æque profuerit. Veruntamen, ſæpe etiam evenit, ut ſingula remedia cum maxima cautela adhibenda ſint; nonnunquam evacuatione largiori opus eſt: alias vero, hæc maxime lethales effectus produxit. Quæ legi, audivi & vidi, me certiorem faciunt, quod methodus medendi varia eſſe debeat, prout Diatheſis inflammatoria vel phlegmaſia, debilitas aut putredo, ſe oſtendant.

Diathese inflammatoria, aut potius magnis Inflammationis localis signis apparentibus, & sæpenumero pneumonia superveniente, detrahatur sanguis, & si res postulet, iterum atque iterum mittatur. Huxhamius & medici Edinenses sanguinis missionem plurimum profuisse testantur, & hoc remedio maxime nituntur. Summa vero cautela in hac adhibenda necessaria est. Withering ait, fere semper obfuisse, & signa, quæ ejus opem postulare videbantur, emeticis cessisse. In sanguine mittendo, tempestatem anni, corporis habitum, ægri consuetudines, ut & morbi naturam attente consideremus, necesse est. Si morbus in frigidioribus locis se ostenderit, aut si cœli temperies sit frigida, æger plenioris & robustioris corporis habitus, & sanguinis ad locum impulsi aut inflammationis localis signa adsint, venam tunderemus felicissimo cum eventu; & hoc ut repetatur, signa sæpe demonstrent; sed, si res aliter se habeant, a venæsectione sæpius abstinendum—raro sub hoc cœlo usurpatur.

Mox post sanguinem missum, maxime si adsit nausea, Emeticum exhibere profuerit; si sanguinem mittere haud est necesse, Emetico statim incipiendum; hoc repetatur per morbi cursum ut res postulent—Doses quæ nauseam excitent, febre sæviente, multum conferunt. Emetica stomachum evacuant, expectorationem & a faucibus evacuationem promovent, perspirationem augent & febris violentiam imminuunt. Rad. Ipecac. Tart. Emetic. aut Vinum antimonial. ut plurimum optima sunt; horum delectus ex consuetudine & corporis habitus ægri faciendus.

Purgantia leniora etiam profunt. In hac urbe mercurius dulcis 6ies fublimatus, aut ut vulgo dicitur, Calomelas, etfi inter acriora plerumque referatur, fæpe optimo cum fucceffu ufurpatus eft; quod faucium glandulas ftimulet, ex eis fecretionem augeat, & cruftas tegentes removeat, potius quam ex alvi evacuatione; a nonnullis cum Emetico exhibetur. Huxhamius hujus in hoc morbo effectus minime ignoravit; etiam Anno 1734 illo ufus eft. Rad. Rhei adjuncto fale polychrefto multum profuit, ut alvus die bis folveretur.

Opiata ad alvi fluxum cohibendum, ad tuffim levandam, ad delirium nonnunquam tollendum, et Calomelæ fi alvum nimis folvat, adjungendum, maxime funt idonea.

Tonica, ubi imbecillitatis aut putredinis magnæ figna fuere, cito adhibenda funt. Cortex chincona quibufdam dicitur nunquam profuiffe. De Haen poft fanguinem miffum huic maxime fifus eft. Duo mihi funt noti medici in Marylandia, qui plerumque hunc exhibent poft adhibitum emeticum aut catharticum; & eis patet hoc modo præveniri imbecillitati huic morbo fæpenumero fequenti. Ægro debili, putredinis fignis vifis, ex analogia mihi putandum eft, optimum præ cæteris effe remedium. Ore vel in clyfteribus adhibeatur, aut æger in ejus decoctionem immittatur, prout res poftulent.

Hic vinum mirandos præftitit effectus. Potus ex hordeo confectus Anglis Porter dictus, commodum hic fe etiam præbet—His potibus ufurpandis fummam cautelam ha-

beamus necesse est; nam, si largiter adhibeantur, plus ægro sæpe nocere quam prodesse facile possunt.

Acido vitriolico a nonnullis maxime fidendum esse dicitur. Cl. Smith hoc usus est, & simul Rheo cum sale polychresto, ut supra dictum est.

Alkali volatile ægrum debilem plurimum juvit. Vesicatoria gutturi externo interdum usui fuerunt. Æstate nocuisse videntur—Inter scapulas profuisse dicuntur, ubi etiam eorum applicatio jugulo noxam attulerit——

Linimentum volatile jugulo illitum, multum levaminis ægro tulit.

Cucurbitularum applicatio cum cutis incisionibus, & hirudines interdum juvant; sæpius vero nihil boni præstant; & ægro debili etiam nocuerunt. Nunquam hæc sunt usurpanda nisi cum sanguinis missionem generalem adhibeamus.

Cataplasmata emollientia glandulis inflammatis applicita usui fuerunt.

Unguento mercuriali guttur externum interdum perfricatur ad ptyalismum levem excitandum, ubi desunt diathesis inflammatoriae aut phlegmasiae magnæ signa, prospero cum eventu.

An balneum tepidum prosit, an noceat, non constat —Aer fixus interdum profuit.——

Varii generis gargarizationes, utplurimum conferunt.

Inflammationi ſoli, ſatis erit hordeacea aqua in qua coctæ ſunt fici, aut aliud gargariſma emolliens—Acidum vitriolicum bonos etiam producit effectus. Ulceribus formatis ung. ægypt. alumen, tinctura myrrhæ, aqua calcis, ſp. ſal. marin. ſpir. vin. et calomel. proſpero cum effectu ex vehiculo quolibet commodo adhibeantur—et hic etiam merc. cor. ſub. & vitr. cærul. forſan uſui eſſe poſſent.

Vapor calidus ſpiritus, aceti & aquæ in os receptus multum profuit. Hic forſan machina ad vaporem in fauces & pulmones recipiendum a Mudge inventa bono cum ſucceſſu uteremur; & præcipue ubi catarrhi ſigna ſeſe oſtendunt.

Aeris temperies modica eſſe debet: æger foras non exeat dum eruptio in cute eſt, & nonnunquam per hoc tempus ſe lecto contineat neceſſe eſt.

Victus dirigatur ſecundum indolem morbi; ſi ſigna inflammationis ſe oſtendant, ex vegetabilibus iiſque refrigerantibus eſſe debet; ſi autem, imbecillitate æger laboret, his vegetabilibus adjungantur jura carnium, præſertim gelata, aliaque ſimilia. Putredine apparente, jura acidula ſucco limonum fiant, & æger edat fructus maturos, acidiores.

Potus, ſucco limonum, aurantiorum, vel vino aqua diluto, variarum herbarum infuſionibus, aut aqua frigida ſimplici, conſtare debet pro re nata.

Pro animo etiam ſoliciti eſſe debemus. Æger fit timidus, & anxius curis, ſæpe ne minima quidem cauſa

data: tentanda via eſt qua ſpem fiduciamque concitare poſſimus.

A delirio cavendum eſt, amovendo ex ægri conſpectu quæcunque hujus cauſæ eſſe poſſint, ut imagines, aulæa figurata, aliaque ſimilia.

Ad præcavendam debilitatem quæ ſæpiſſime hujus morbi ſequela eſt, remediis corporis robur reſtituentibus, corporis motu, aere puro, & victu generoſiore, mox poſt morbum ceſſatum utendum eſt.

De morbis qui hanc interdum ſequuntur ægritudinem non eſt hic tractandi locus.

Ante finem huic diſſertatiunculæ impoſitum, gratias viro ſpectatiſſimo Jacobo Hutchinſon M. B. Societatis Philoſophicæ Americanæ Socio, ex Curatoribus, et viro doctiſſimo Jacobo Davidſon A. M. literarum humaniorum Profeſſori in hacce Univerſitate, ob multa in me collata beneficia ago, et occaſione oblata, gratum erga eos teſtandi animum gaudeo.

D I X I.

